

**UCHWAŁA NR XXIX/391/17
RADY MIEJSKIEJ W KĄTACH WROCŁAWSKICH**

z dnia 30 marca 2017 r.

w sprawie uwzględnienia skargi

Na podstawie art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo postępowania przed sądami administracyjnymi (tj.Dz.U.2016.718) Rada Miejska w Kątach Wrocławskich uchwala, co następuje:

§ 1. Uwzględnia się w całości skargę Pana R. J. z dnia 7marca 2017r. złożoną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich, w której Pan R. J. wnosi o stwierdzenie nieważności §2 ust. 1 pkt 12 uchwały nr XLVII/343/02 Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich z dnia 28 marca 2002r. w sprawie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wsi Smolec, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z 2002r., nr 123, poz. 1727.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Kąty Wrocławskie.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Jarosław Wojciechowski

Uzasadnienie

W dniu 8 marca 2017r. Pan R. J. wniósł skargę z dnia 7 marca 2017r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich, w której wnosi o stwierdzenie nieważności §2 ust. 1 pkt 12 uchwały nr XLVII/343/02 Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich z dnia 28 marca 2002r. w sprawie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wsi Smolec, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z 2002r., nr 123, poz. 1727.

Przepis tej uchwały stanowi, że przez zabudowę mieszkaniową jednorodzinną należy rozumieć budynki mieszczące jedno mieszkanie. Ustalenia w/w uchwały są sprzeczne z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (tj.Dz.U.2016.290 z późn. zm.). Zgodnie z art. 3 pkt 2a tej ustawy za budynek mieszkalny jednorodzinny należy rozumieć budynek wolno stojący albo budynek w zabudowie bliźniaczej, szeregowej lub grupowej, służący zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, stanowiący konstrukcyjnie samodzielną całość, w którym dopuszcza się wydzielenie nie więcej niż dwóch lokali mieszkalnych albo jednego lokalu mieszkalnego i lokalu użytkowego o powierzchni całkowitej nieprzekraczającej 30% powierzchni całkowitej budynku. Biorąc pod uwagę, że plan miejscowy nie może formułować własnych definicji w nim stosowanych, sprzecznych z istniejącymi normatywnymi definicjami stwierdza się, że uwzględnienie skargi w całości jest zasadne.